

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Magdy Blatákové a soudců Mgr. Miroslava Vokouna a Mgr. Pavla Telce v exekuční věci

oprávněné: **B2 Kapital Czech Republic s.r.o.**, IČO 04191536
sídlem Rybná 682/14, 110 00 Praha 1 – Staré Město
zastoupená advokátem Mgr. Markem Lošanem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti
povinnému: **Lukáš J.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Píchou
sídlem Sladkovského 51, Staré Město 506 01 Jičín

pro pohledávku 22.028 Kč s příslušenstvím, o návrhu povinného na zastavení exekuce,
k odvolání oprávněné a povinného proti usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 5. 3. 2021,
č. j. 49 EXE 3657/2010-82,

takto:

Usnesení okresního soudu **se mění** takto:

„Návrh povinného, aby byla zastavena exekuce vedená u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 49 EXE 3657/2010, se zamítá.“

Odůvodnění:

1. Okresní soud usnesením podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavil exekuci nařízenou usnesením Okresního soudu v Olomouci ze dne 23. 7. 2010, č. j. 49 EXE 3657/2010-25 (výrok I.) a rozhodl, že soudní exekutor JUDr. Lukáš Jícha, Exekutorský úřad Přerov, sídlem Komenského 38, 750 02 Přerov, nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Konečně rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).
2. Proti tomuto usnesení podala včasné odvolání oprávněná, stejně jako povinný.
3. Oprávněná s rozhodnutím soudu prvního stupně nesouhlasila. Dle oprávněné, soud prvního stupně exekuci zastavil podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. a uvedl, že za současného stavu věci, kdy soudní exekutor vydal dne 5. 8. 2020 usnesení č. j. 203 Ex 17100/10-146 a zrušil veškeré, v exekuci vydané a platné, exekuční příkazy z důvodu, že dne 20. 7. 2020 bylo dosaženo účelu exekuce tím, že byla pohledávka i náklady exekuce vymoženy, jsou splněny předpoklady, aby nařízená exekuce byla zastavena. Podle názoru odvolatelky podstata exekuce se spatřuje ve faktické činnosti, ve vynucení toho, co ukládá pravomocné rozhodnutí. Exekuce je vedena na základě exekučního titulu, platebního rozkazu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 43 Ro 807/2005-17, kterým byla povinnému uložena povinnost zaplatit oprávněné částku ve výši 22.028 Kč s 0,10% úrokem za každý den prodlení od 1. 3. 2005 do zaplacení, částku ve výši 17.402 Kč a náklady předcházejícího řízení ve výši 10.352,40 Kč. Povinný ve svém návrhu na zastavení exekuce uvádí, že exekuční řízení skončilo dne 20. 7. 2020, kdy bylo dosaženo účelu exekuce, tj. pohledávka i náklady exekuce byly vymoženy. S tímto tvrzením oprávněná zásadně nesouhlasí a k tomu uvádí, že usnesení č. j. 203

Ex 17100/10-146 je procesního charakteru a jako takové tedy nemůže být právně závazné co do odůvodnění daného usnesení. Z oznámení soudního exekutora č. j. 203 Ex 17100/10-148 a z úředního záznamu soudního exekutora č. j. 203 Ex 17100/10-147 je zřejmé, že exekuce vedená za povinným pravomocně skončena nebyla, neboť z hlediska právního nebyla exekuce zastavena dle § 55 zákona o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a z hlediska skutkového nebyla pohledávka zcela vymožena. Z výše uvedeného vyplývá závěr, že usnesení soudního exekutora č. j. 203 Ex 17100/10-146 ze dne 5. 8. 2020 je rozhodnutím nicotným, jelikož pro jeho vydání nebyly splněny zákonné předpoklady, tj. že pohledávka vymáhaná v exekučním řízení nebyla zcela vymožena. S ohledem na výše uvedené se oprávněná domnívá, že napadené rozhodnutí soudu prvního stupně je nesprávné. Navrhuje proto, aby krajský soud napadené usnesení okresního soudu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

4. Povinný proti uvedenému usnesení, výslovně však jen do výroku III., podal včasné odvolání. Dle povinného soud prvního stupně pochybil, pokud v souvislosti se zastavením exekuce povinnému nepřiznal náklady, jež mu v řízení vznikly. Rekapituloval procesní postup oprávněné společnosti, která se zabývá obchodováním s pohledávkami a jejich vymáháním, a proto jí muselo být známo, že postup soudního exekutora, kterým došlo k „obnovení“ exekučního řízení, nemá oporu v zákoně. Ani přes tuto vědomost oprávněná neučinila žádné kroky, kterými by se snažila zjednat nápravu. Byla to oprávněná, v jejímž zájmu bylo předejít neúspěchu ve věci návrhu na zastavení neoprávněného exekučního řízení a učinit nezbytné kroky k zastavení exekuce (tímto by se oprávněná neúspěchu ve věci vyvarovala). Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. Pl. ÚS st. 23/06 ze dne 12. 9. 2006, dospěl k závěru, že východiskem rozhodování o náhradě nákladů exekučního řízení je určení a hodnocení důvodů, pro které byla exekuce zastavena – na obecných soudech je, aby se jimi zevrubně zabývaly v souvislostech celého případu i ustálené judikatury v dané oblasti. Dále je nezbytné analogicky poukázat na judikaturu, která se zabývala přiznáváním nákladů řízení povinnému pro procesní zavinění oprávněného, a ze které vyplývá, že „vedlejší účastníci lze oprávněně vytýkat, že jako profesionálka v oblasti poskytování úvěru vědomě udržovala protiprávní stav, v důsledku něhož následně musel stěžovatel vynaložit prostředky na hrazení nákladů exekuce“. I v projednávané věci oprávněná musela vědět, že dle potvrzení vydaného soudním exekutorem její pohledávka ve vztahu k povinnému zanikla a nelze ji nadále vymáhat, a že je oprávněnou osobou, kterou lze označit za profesionála na poli vymáhání pohledávek a že to byla oprávněná, která svojí nečinností udržovala protiprávní stav a na jeho trvání měla zřejmě i zájem. Je tedy v rozporu s právem na spravedlivý proces, aby povinnému v souzené věci nebyla přiznána náhrada nákladů řízení. Takový závěr soudu prvního stupně není ústavně konformní, neboť je tímto postupem podstatně omezováno základní právo povinného na právní pomoc. Povinnému mělo být přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť s ohledem na zásadní vybočení soudního exekutora z mezí jeho zákonné pravomoci a působnosti za účasti oprávněné, muselo být oprávněné zjevné, že soudní exekutor postupuje ve věci neoprávněně, a proto měla oprávněná exekuční řízení z vlastní iniciativy zastavit. Současně je to povinný, kde měl ve věci plný úspěch. Navrhuje proto, aby krajský soud usnesení okresního soudu v odvoláním napadeném výroku III. změnil tak, že povinnému bude vůči oprávněné přiznána náhrada nákladů řízení v částce 4.950 Kč.
5. Povinný v písemném vyjádření k odvolání oprávněné navrhl, aby usnesení okresního soudu ve výroku I. a II., bylo jako věcně správné potvrzeno. S názorem oprávněné se nelze ztotožnit. Ze spisového materiálu soudního exekutora je bez pochybností zřejmé, že exekuce byla skončena jejím provedením, tedy exekuční řízení zaniklo dle ustanovení § 46 odst. 2 exekučního řádu. O této skutečnosti nesvědčí pouze rozhodnutí soudního exekutora, které oprávněná označuje za nicotné (dané rozhodnutí soudního exekutora není rozhodnutím v pravém slova smyslu, ale jakousi kvitancí či potvrzením o splnění vymáhané povinnosti ze strany povinného), ale i celkový postup soudního exekutora, který uzavřel spis a přestal povinnost vymáhat. Rozhodnutí soudního exekutora je oznámením o skončení exekuce, které se doručuje všem osobám a orgánům, které ve svých seznamech a evidencích vedou poznámku výkonu dané exekuce a slouží pro výmaz této

informace v těchto seznamech a evidencích. Součástí je rovněž i označení všech exekučních příkazů, které skončením exekučního řízení zanikly v souladu s ustanovení § 47 odst. 7 exekučního řádu. Nicméně rozhodnutí soudního exekutora není jediným vodítkem, dle kterého je zřejmé, že exekuce byla skončena jejím plným vymožením. Soudní exekutor vydal dne 4. 8. 2020 i příkaz k úhradě nákladů exekuce pod č. j. 203 Ex 17100/10-145, který nabyl právní moci dne 21. 8. 2020, kdy tento kapitalizuje celkové náklady exekuce a uzavírá, že daná částka nemá být hrazena, neboť již uhrazena byla. Je tedy zjevné, že pohledávka oprávněná byla plně uhrazena a z vymoženého plnění zbylo dost na to, aby si část vymoženého plnění soudní exekutor mohl započíst proti následně vydanému příkazu k úhradě nákladů exekuce. Konečně je zde i zásada *vigilantibus iura scripta sunt*, dle které to měla být oprávněná, kdo se měl o svá práva zavčas brát, resp. měla na chybu soudního exekutora zavčas upozornit. Již první exekuční příkaz soudního exekutora ze dne 18. 8. 2010, č. j. 103 Ex 17100/10-11, který byl doručován i k rukám právního zástupce tehdejší oprávněné, zněl zřejmě na špatnou výši vymáhané povinnosti. Celých deset let měla oprávněná na to, aby na tuto skutečnost soudního exekutora upozornila a vyzvala jej ke zjednání nápravy. Povinný má tedy za to, že jeho povinnost vůči oprávněné byla vymožena v plné výši, což bylo potvrzeno kvitancí, vydanou soudním exekutorem.

6. Všechny právní předpisy uváděné v tomto usnesení jsou aplikovány ve znění účinném pro rozhodné období.
7. Po zjištění, že odvolání proti usnesení okresního soudu bylo podáno včas a osobami k tomuto úkonu oprávněnými, a po zjištění, že odvolání oprávněné i povinného obsahuje všechny podstatné náležitosti, včetně způsobilého odvolacího důvodu (ustanovení § 205 odst. 2 písm. c/, e/a g/ o. s. ř.), krajský soud přezkoumal usnesení okresního soudu, přezkoumal i řízení, které jeho vydání předcházelo (ustanovení § 206, § 212 a § 212a odst. 1, 2 a 5 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání oprávněné nelze upřít důvodnosti a že odvolání povinného v důsledku rozhodnutí odvolacího soudu pozbylo právního významu.
8. Z obsahu předloženého spisu vyplývá, že k návrhu právní předchůdkyně oprávněné (GE Money Multiservis, a.s., IČO 49241150) Okresní soud v Olomouci usnesením ze dne 23. 7. 2010, č. j. 49 EXE 3657/2010-25 nařídil exekuci na majetek povinného Lukáše J. a pověřil soudního exekutora JUDr. Tomáše Vránu (nyní JUDr. Lukáš Jícha), Exekutorský úřad Přerov, sídlem Komenského 38, 750 02 Přerov, vedením exekuce podle vykonatelného platebního rozkazu Okresního soudu v Bruntále ze dne 2. 11. 2005, č. j. 43 Ro 807/2005-17, k vymáhání pohledávky oprávněné v částce 22.028 Kč s 0,10% úrokem za každý den prodlení od 1. 3. 2005 do zaplacení, částky 17.402 Kč, nákladů předcházejícího řízení v částce 10.352,40 Kč a nákladů exekuce. Povinný se podáním ze dne 8. 1. 2021 domáhal odkladu a zastavení exekuce na podkladě skutkových tvrzení, že soudní exekutor usnesením ze dne 5. 8. 2020, č. j. 203 Ex 17100/10-146 rozhodl o zrušení všech exekučních příkazů s odůvodněním, že exekuční řízení skončilo dne 20. 7. 2020, kdy bylo dosaženo účelu exekuce, tj. pohledávka i náklady exekuce byly vymoženy. Poté dne 14. 10. 2020 vydal soudní exekutor úřední záznam a oznámení, kdy oznámil, že v důsledku pochybení docházelo po dobu deseti let k vymáhání špatné výše pohledávky oprávněné. Ač daný postup není umožněn platným právním řádem, povinný má za prokázané, že jeho dluh včetně příslušenství byl plně vymožen a soudní exekutor, stejně jako oprávněná, za ním nemají žádných práv ani nároků (v podrobnostech je třeba odkázat na bod 5. odůvodnění usnesení soudu prvního stupně). Obsahem spisu je usnesení soudního exekutora ze dne 5. 8. 2020, č. j. 203 Ex 17100/10-146, které obsahuje pět výroků stran zrušení vydaných exekučních příkazů včetně odůvodnění, že dne 20. 7. 2020 bylo dosaženo účelu exekuce tím, že pohledávka a náklady exekuce byly vymoženy. Dále soudní exekutor vydal dne 14. 10. 2020 pod č. j. 203 Ex 17100/10-147 úřední záznam, v němž mj. uvádí, že „namísto správného vyčíslení pohledávky oprávněné představující jistinu 22.028 Kč, 0,1% úrok z prodlení denně z částky 22.028 Kč od 1. 3. 2005 do zaplacení, úrok z prodlení ve výši 17.402 Kč a náklady nalézacího řízení 10.352,40 Kč (uvedené odpovídá samotnému usnesení o nařízení exekuce), bylo chybně zadáno vymáhat plnění v částce jistiny 22.028 Kč, 0,1% úrok z prodlení denně z částky

17.402 Kč od 1. 3. 2005 do zaplacení a náklady řízení v částce 10.352,40 Kč. Pohledávka v částce 54.500 Kč tedy vymožená nebyla a skutečnosti uvedené v usnesení ze dne 5. 8. 2020, č. j. 203 Ex 17100/10-146 neodpovídají aktuálnímu reálnému stavu exekuce. Soudní exekutor věc postoupil exekučnímu soudu, který o návrhu povinného rozhodl odvoláním napadeným usnesením s odůvodněním, že exekuci je třeba zastavit, neboť exekuce „pokračuje neoprávněně“, když soudní exekutor po právní moci usnesení ze dne 5. 8. 2020, č. j. 203 Ex 17100/10-146 pokračuje i nadále v provádění exekuce. Dle okresního soudu nelze obnovit zrušené exekuční příkazy neformálním úkonem soudního exekutora. Pokud bylo vydáno usnesení o ukončení exekuce a nebyla vymožená celá částka, je potřeba podat nový exekuční návrh, popřípadě po soudním exekutorovi vymáhat náhradu za způsobenou škodu.

9. Podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb. (exekuční řád) nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.
10. Podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže výkon rozhodnutí je nepřipustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.
11. Podle ustanovení § 47 odst. 1 exekučního řádu provedením exekuce a zastavením exekuce zanikají účinky všech vydaných exekučních příkazů.
12. Podle ustanovení § 46 odst. 8 exekučního řádu po skončení exekuce podle odstavců 2 a 6 a § 55 zašle exekutor oznámení o skončení exekuce všem orgánům a osobám, které ve svých evidencích (seznamech) vedou poznámku o probíhající exekuci anebo kterým byla v exekuci uložena nějaká povinnost; oznámení není rozhodnutím. V oznámení označí také exekuční příkazy, jejichž účinky skončením exekuce podle § 47 odst. 7 zanikly. Na žádost zašle toto oznámení neprodleně rovněž účastníkům řízení.
13. Podle ustanovení § 51 exekučního řádu oprávnění k vedení exekuce exekutorovi zaniká, jestliže a) exekuční soud rozhodl o vyloučení exekutora, b) exekuce byla zastavena, c) **pohledávka, její příslušenství a náklady exekuce byly vymoženy**, d) došlo ke změně exekutora podle § 44b, e) exekuční soud rozhodl o spojení exekučních řízení, nejde-li o exekutora, který povede spojená řízení.
14. Jednou ze základních zásad exekuce je zásada maximálního rozsahu exekuce, podle které je možné vést exekuci pouze do výše judikované pohledávky, jejího příslušenství a nákladů exekuce. Dosažením tohoto procesního limitu se předmět exekuce vyčerpá, a případné vedení exekuce v rozsahu převyšujícím daný limit (procesní nárok oprávněného v rozsahu maximy exekučního titulu) zakládá nárok na vydání bezdůvodného obohacení získaného na úkor povinného. K vynucení splnění povinnosti, pro kterou byla exekuce vedena, dojde v exekuci tehdy, když exekutor některým ze způsobů uvedených v § 59 exekučního řádu a zvoleným v exekučním příkazu i přes odpor povinného zajistí realizaci práva oprávněného a zajistí vymožení nákladů exekuce. Teprve pokud dojde k provedení exekuce, tedy k vymožení pohledávky, jejího příslušenství a nákladů exekuce i nákladů oprávněného, anebo exekuce bude pravomocně zastavena, zaniknou účinky všech exekučních příkazů, které byly vydány, a exekutor nemusí jednotlivé příkazy zvlášť rušit. Postačí, pokud osobám, kterých se exekuční příkazy dotýkají, zašle oznámení o skončení exekuce, které předvídá ustanovení § 46 odst. 8 exekučního řádu, ve kterém označí také exekuční příkazy, jejichž účinky skončením exekuce podle § 47 odst. 6 exekučního řádu zanikly. Požádá-li oprávněný, povinný nebo manžel povinného (pokud byl účastníkem exekuce) o vydání potvrzení o skončení exekuce podle § 46 odst. 8 exekučního řádu, je exekutor povinen jim oznámení obratem zaslat. Oznámení **není rozhodnutím**, jedná se o potvrzení skutečnosti vyplývající z exekučního spisu.
15. Jen v případě, pokud jsou všechny nároky oprávněnou uplatněné vymoženy, je tím exekuce považována za provedenou. Krajský soud nesouhlasí s názorem soudu prvního stupně, který návrhu povinného na zastavení exekuce vyhověl s odůvodněním, že exekuci je třeba zastavit,

neboť exekuce pokračuje neoprávněně, když soudní exekutor po právní moci usnesení ze dne 5. 8. 2020, č. j. 203 Ex 17100/10-146 pokračuje i nadále v provádění exekuce. Dle soudu prvního stupně nelze obnovit zrušené exekuční příkazy neformálním úkonem soudního exekutora. Pokud bylo vydáno usnesení o ukončení exekuce a nebyla vymožena celá částka, je potřeba podat nový exekuční návrh, popřípadě po soudním exekutorovi vymáhat náhradu za způsobenou škodu. V poměrech dané věci soudní exekutor zrušil pět exekučních příkazů, kterými bylo určeno, jaký majetek dlužníka bude exekucí postižen. Proto takové exekuční příkazy nelze nadále realizovat. Skutečnost, že oznámení o skončení exekuce bylo uvedeno jen v odůvodnění citovaného usnesení (platí i pro případ, že by oznámení bylo vydáno samostatně), je třeba vyhodnotit tak, že ukončení exekuce tímto způsobem exekuční řád nepředpokládá. Exekuce tudíž nebyla řádně ukončena, neboť dosud hmotněprávní nároky oprávněné vyjádřené v exekučním titulu a následně v usnesení o nařízení exekuce (usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 23. 7. 2010, č. j. 49 EXE 3657/2010-25) vymoženy nebyly. Exekuce byla nařízena k vymožení pohledávky oprávněné ve výši 22.028 Kč s 0,10% úrokem za každý den prodlení od 1. 3. 2005 do zaplacení, pro částku 17.402 Kč, pro náklady předcházejícího řízení ve výši 10.352,40 Kč a pro náklady exekuce, přičemž soudní exekutor pochybil, pokud k vymáhání zadal toliko částku ve výši 22.028 Kč, 0,1% úrok z prodlení denně z částky 17.402 Kč od 1. 3. 2005 do zaplacení a náklady řízení v částce 10.352,40 Kč. Ze srovnání provedeného vyčíslení vyplývá, že dosud nebyla vymožena celá pohledávka oprávněné včetně jejího příslušenství a nebyly vymoženy ani náklady exekuce. Předmět exekuce se tak dosud nevyčerpal. Je třeba odmítnout úvahu soudního exekutora, že došlo k úplnému vymožení pohledávky oprávněné. Pro danou věc je právně významné, že exekuce dosud neskončila, neboť „oznámení o skončení exekuce“ dle § 46 odst. 8 exekučního řádu slouží k jiným účelům, než k vlastnímu ukončení exekuce. K zániku pověření soudního exekutora k provedení exekuce ve smyslu § 51 písm. c) exekučního řádu tudíž nedošlo.

16. Konečně je třeba uvést, že exekuční řád v ustanovení § 46 odst. 4 určuje, že v průběhu exekuce je povinný oprávněný plnit nejen k rukám exekutora, který by měl mít přehled o dosud nesplacené části dluhu a podle toho postupovat při provádění exekuce, ale není vyloučeno ani plnění ve prospěch oprávněného, avšak povinný musí počítat s tím, že oprávněný může exekutora informovat o plnění s určitým zpožděním, a exekutor proto může blokovat a realizovat majetek povinného pro pohledávku v původní výši. Nejvyšší soud judikoval, že platba exekutorovi provedená v rámci nařízené exekuce je plněním vymáhané pohledávky, neboť exekutor přijímá plnění jako osoba oprávněná plnění jménem věřitele přijmout. To má ten důsledek, že zaplacením dluhu dlužníkem na účet exekutora dluh dlužníka vůči věřiteli zaniká a že případné prodlení exekutora s předáním vymožené částky oprávněnému je pak věcí vnitřního vztahu mezi nimi (tj. mezi exekutorem a oprávněným), nemůže však jít jakkoliv k tíži povinného, který dluh splnil. Pokud lhůta, ve které exekutor vydá oprávněnému vymoženou částku, nebyla dohodnuta, platí 30 denní lhůta dle ustanovení § 46 odst. 4 exekučního řádu.
17. Z obsahu předloženého spisu vyplývá, že rozdíl mezi oběma částkami činí dle aktuálního výpočtu soudního exekutora částku 54.500 Kč. Bude na soudním exekutorovi, aby neprodleně rozhodl o dalším postupu ve věci, s tímto rozhodnutím povinného seznámil a v případě, že soudním exekutorem vyčíslený zůstatek pohledávky povinný uhradí, oprávnění k vedení exekuce exekutorovi zanikne a exekuce tím končí (§ 51 písm. c/ exekučního řádu). V opačném případě bude na soudním exekutorovi, aby vydal nový exekuční příkaz, kterým určí, jakým způsobem bude exekuce provedena.
18. Zastavení exekuce je způsobem skončení exekučního řízení, k němuž dochází dříve, než bylo plnění povinnosti vymoženo a z jiných důvodů než proto, že by vymáhaná povinnost byla splněna, což se v souzené věci dosud nestalo, neboť pohledávka oprávněné dosud nebyla v celém rozsahu vymožena.
19. Krajský soud souhlasí s oprávněnou, že za současného stavu exekučního řízení nejsou splněny předpoklady, aby exekuce byla zcela zastavena. Vzhledem k odlišnému právnímu závěru krajský

soud usnesení okresního soudu podle ustanovení § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil tak, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno. Za této procesní situace, kdy návrh povinného na zastavení exekuce byl zamítnut, bylo již nadbytečné zabývat se odvoláním povinného, které směřovalo výlučně do výroku III. usnesení okresního soudu o nákladech řízení mezi účastníky. Exekuce totiž pokračuje, a to i pro vymožení nákladů exekuce a nákladů exekučního řízení.

20. Podáním odvolání oprávněná dosáhla změny usnesení okresního soudu, proto právo na náhradu nákladů ve fázi řízení o zastavení exekuce před okresním i krajským soudem přísluší oprávněné. O náhradě nákladů oprávněné v řízení před soudy obou stupňů krajský soud nerozhodoval, neboť o všech nákladech oprávněné, stejně jako o nákladech soudního exekutora rozhodne soudní exekutor v příkazu k úhradě nákladů exekuce (ustanovení § 87 a násl. exekučního řádu).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** dovolání přípustné.

Olomouc 31. května 2021

JUDr. Magda Blatáková v. r.
předsedkyně senátu